

TAJNÉ DVEŘE

Zdravím. Já jsem Petr, žiji v Praze, poblíž ZOO. Mám rád psy, a zbožňuji ananas na pizze. No, vlastním firmu specializující se na výrobu strojů. Vyrábíme stroje jak pro potravinářský průmysl, tak i pro autotechniku, zkrátka vše, co Vás napadne. K založení firmy mě donutila myšlenka na jednu větu, kterou mi kdysi tatínek vtloukal do hlavy.

Ve firmě pracuje 7 zaměstnanců na pobočce v Praze, 5 zaměstnanců na pobočce v Brně. Daří se nám rozšiřovat naše síly, za poslední měsíc jsme nabrali 3 zaměstnance! To je vynikající výkon, a nehodláme zastavovat, ba naopak. Víím, že jednou zkrachuji, ale užívám si úspěšného byznysu, dokud to jde. Moje manželka a syn mě plně podporují, za což jsem jim velice vděčný.

Dnes skládáme třetí stroj ze sedmi, pro firmu TECHNOGROUP(TG). Za tuhle zakázku jsou slušný prachy. Nabídlí nám 25 000 000 Kč! Šéf TG se mnou chtěl mluvit, zavolal si mě až do Vídně, právě do sídla jeho firmy. Neměl jsem z toho nejlepší pocit, ale co už. Výzva je něco jiného než zakázka, ale k tomu se ještě vrátíme.

Druhý den, v pátek 13.5 jsem vyjel vlakem v 9:57 z hlavního nádraží do Vídně. Nebudu lhát, jel jsem tím nejhezčím vlakem za celý svůj život. Kožené polohovatelné sedačky, stoleček který nevrzal, luxusní obsluha, nemůžu si na nic stěžovat. Je 14:15, a dojíždím na místo. Vídeň je obrovská, těžko se v ní člověk vyzná, kde co je. Naštěstí tato firma měla sídlo hned u nádraží, takže to nebyl takový problém.

Po vstoupení do obrovské 274 patrové budovy jsem ale zažil to nejdívnější přivítání snad za celý život. Dveře do trezoru, které byly zamčené a otevřít se daly pouze kódem, který jsem samozřejmě neměl. Volal jsem tedy manažerovi, jak se dostat do budovy, ale vysmál se mi, prý že je to primitivní, ať hledám. Rozhněvalo mě to, ale nedával jsem to najevo. Hledal jsem, ale nic jsem nenašel. Už jsem chtěl odejít a vykašlat se na to, ale stačilo se jen otočit. Nad dveřmi byl nápis 9812, to by mohl být kód! Nebyl. Bylo to číslo na podporu služby zařizující klimatizaci. Ale na dveřích bylo napsáno: „Za recepcí je mouka, posypej jí skener a zjistíš kód.“. Doopravdy tam byla mouka, a vyšlo to!

Dveře se otevřely a já spatřil to nejkrásnější místo z nejkrásnějších míst! Mramorová recepce, zlatý lustr, kožené pohovky, prostě ráj. Zhruba za pět minut přišel samotný manažer, se kterým jsem měl mít schůzku. Ale to měl, musíme dát do velkých uvozovek, aby se o tom dalo aspoň uvažovat. Naše „schůzka“ měla probíhat plynule, neprobíhala.

To, že mě krásně uvítal mi zvedlo náladu, ale stále mi nebylo nejlépe. To, co jsem se dozvěděl potom, mě naštválo. Vypověděli mi smlouvu, a naše tři stroje vrátí. Nikdo jiný je nechce koupit. Takže bohužel, moje společnost krachuje, oficiálně se mi zhroutil sen, budoval jsem ho celý život...

Musím si prostě najít normální práci, které se budu muset podřídit. Netěší mě to, ale co se dá dělat. Napadá Vás něco? Mě ne, našel jsem si práci na poště. Druhý den jsem nastoupil, a přiřadili mě na oddělení šedesát sedm, Třídírna. Moc rád chodím zadním vchodem, kolem schodů. Pod schody jsou Tajemné dveře, zajímá mě, co za nimi je. Nikdo o tom nechce mluvit. No nedivíte se jim? Já tedy ne. Jsou 7x zamčeny! Nevadí.

Když už se mi podaří dveře vyrazit, objevím tunel, na jehož konci... Je zvláštní kruhová místnost, ve středu klec. A v té kleci, je uvězněn nebezpečný tvor. Zařval, a já se brutálně lekli.

Pane Novák, přestaňte vykládat a pojd'te na oběd.

Ondřej Novotný